

Bu sayımızda yine bir öykü yazmanızı istiyoruz. Bize göndereceğiniz öykülerden birini ya da birkaçını seçerek Temmuz 2002 sayımızda yayımlayacağız. Öyküyü yazmak için ilk olarak bu fotoğrafı inceleyin. Aklınıza nasıl bir öykü geliyor? Daha sonra yapmanız gereken, tasarladığınız öyküyü en güzel yazınızla bir kâğıda aktarıp bize göndermek.

A d r e s
Bilim Çocuk Dergisi PK 156 06100 Kavaklıdere Ankara

Öyküleriniz Şiirleriniz

Çam Ağacı ve Minik Serçeler

Bugün çok farklı bir gün İzmir'de. Tarih 4.1.2002. Çok uzun yıllardır böyle kar yağışı görülmedi. Belki kışın bu soğuk ve karlı günleri herkes için aynı anlamı taşımayabilir; ama annem ve ben evimizin penceresinden bu müthiş doğa olayını seyrederken mutluluk ve hüznhü bir arada yaşıyoruz. Annem, gözleri dolarak bana kaleme aldığım öykünün içinde öyküsünü anlatıyordu. Dedemin annem küçükken anlattığı; çok uzun yıllar sonra yağın karla annemin anılarında canlanan ve bana anlattığı serçeler kadar minik öyküsü bu: "Bir grup minik serçe titreyerek karlar üzerinde sığınacak bir dal ararken erik ağacını görmüşler. Hemen yanına giderek: 'Erik ağacı, erik ağacı ne olursun bizi dallarına al. Çok üşüdük, dayanamıyoruz' demişler. Erik ağacıysa, 'Bütün yaprakların dondu ve yok oldu. Sizi korumam mümkün değil' demiş. Serçeler çaresiz yollarına devam etmişler. Bu kez karşılanna şeftali ağacı çıkmış. Serçeler umutla, 'Peki, ya sen bizi dallarının arasına alıp donmaktan kurtarabilir misin?' diye sormuşlar. Şeftali ağacı da tıpkı erik ağacı gibi yapraklarının soğuktan donduğunu ve onları koruyamayacağını söylemiş. Serçeler perişan ve umutsuz bir halde yola koyulup dalgın dalgın giderken, karşılanna kocaman gövdeli, tepesi karlarla kaplı bir ağaç çıkmış. Çam ağacıymış bu. Serçeler son bir umutla sormuşlar: 'Bizi kabul eder misin? Çam ağacı güçlü kollarını serçelere açıp, 'Minik serçeler hemen gelin. Ben yaz kış yaprakları, dalları yeşil kalan tek ağacım' demiş ve onları dalları arasına alarak, donmaktan kurtarmış. Öykünün içinde öykü demiştin ya; bu minik öykünün içinde bir de anısı kalmış annemin. Dedem her akşam yatmadan anlatmış bu öyküyü anneme; annem öykünün bitmesini beklemeden dayanamaz, gözleri dolarak, 'Çabuk baba, çabuk!.. Serçeler üşümesin, hemen çam ağacına gitsinler' dermiş. Evet, sevgili Bilim Çocuk okuru arkadaşlarım, her ne kadar kış mevsimi ve kar yağışının aynı bir güzelliği olsa da, minik serçeler çabucak çam ağacına gitsinler, değil mi?

Dilşad Güroğlu

Suphi Koyuncuoğlu İÖÖ/6-D/Bornova/İzmir

Kış Kuşağı

Kuşlara çok büyük ilgim var, özellikle renkli olanlarına. Bugün çok sevinçliyim. Çünkü bir arkadaşım, dedem, babam ve ben kırlara doğru bir geziye gideceğiz. Ama bir sorun var. Kış mevsiminde kuşlar çok az görülür. Sabah güneş ışıkları köye süzülürken, hep beraber bir at

arabasıyla yola çıktık. Çok eğlenceli bir yolculuktu, soğuktan hepimizin dişleri birbirine vuruyordu; birbirimizi ısıtmaya çalışıyorduk. Bir yandan da birbirimizin haline gülüyorduk. Daha sonra, üzeri beyaz bir çarşafı örtülmüş gibi karla kaplı ağaçlık bir yerde durup ateş yaktık. İşte o anda gözüme bir şey çarptı. Daha önce hiç göremediğim renkli küçük kuşlar dallara konmuş bazılarıysa siyah bir bulut tabakası halinde uçuyorlardı. Bunu, dedeme ve babama gösterdim. Ne tür kuş olduklarını sorunca, dedem gülümseyerek ne olduğunu kendisinin de anlamadığını söyledi. Ama devam etti: "Biz küçüklüğümüzde bu kuşlara 'kış kuşağı' derdik. Nedeniyse sadece kışın ortaya çıkmalarıydı. Kuşak adını da gökkuşağından aldık. Çünkü rengârenk giysileri vardı." Bu ad benim çok hoşuma gitmişti. Elbette kuşlar da. Bu sırada babam ayağa kalktı ve biraz yürüyüş yapıp daha gideceğimiz birçok yerin olduğunu söyledi. Ben burayı çok sevdim ve artık her kış buradaki kuşları ziyaret etmeyi aklıma koydum. Yine neşeyle yolumuza devam ettik.

Ozan Ezer

Süleyman Demirel İÖÖ/8-A/İstanbul

Tombul Kuşlarla Bembeyaz Kar

Bir varmış bir yokmuş, yedi tane tombul kuş varmış. Bir gün ormana yiyecek bulmaya gitmişler, ama kış olduğu için bulamamışlar. Sonra Cem perdeyi açıp bir bakmış ki, kuşlar yiyecek bulamıyor. Hemen mermerin üzerine küçük küçük ekmekler koymuş. Sonra saklanmış. Kuşlar gelip ekmekleri keyifle yemişler. Sonra evlerine dönmüşler. Kuşlar, annelerine başlarından geçenleri anlatmışlar: "Cık cık cık, cık, cık, cık cık, cık, cııııkk." Cem içeri girince ormandaki diğer aç kuşları düşülmüş. Aklına değişik bir fikir gelmiş. Renkli balonların içine ekmek koymuş; sonra balonları şişirip havaya atmış. Kuşlar da balonları patlatıp ekmekleri yemişler. Böylelikle bütün aç kuşların karnı doymuş. Kuşlar mutlu olmuşlar. Ben istiyorum ki, hiç aç canlı olmasın. Bunun için de zengin ülkeler fakir ülkelere yardım etsin. Bütün çocukların karnı doysun.

Ali Anıl Adar

Bostancı Atatürk İÖÖ/2-C/İstanbul

Kuşlar Gibi...

Kuşlar gibi özgür olmak isterdim.

Uçabilmek,

Dünyanın dört bir yanını gezebilmek, görebilmek isterdim.

Yazda, kışta

Soğukta, sıcakta,

Kanatlanıp

Uçabilmek isterdim.

Ağaçlara konup ötebilmek,

Güzel şarkılar söyleyebilmek,

Özgürce uçabilmek isterdim.

Yapabilir miyim?

Julia Aysel

Özel Esayan Ermeni İÖÖ/5. sınıf/İstanbul